

Prijeten šolski izlet

Osmi razredi osnovne šole dr. Vita Kraigherja so obiskali železarno na Jesenicah – Govorili so tudi s Tonetom Svetino

V sredo, 9. maja, smo šli osmi razredi na izlet, katerega namen je bil ogled železarne na Jesenicah, srečanje s tovaršem Tonetom Svetino, pot pa smo si obogatili tudi s kultur-

nimi znamenitostmi Gorenjske.

Na Jesenicah smo si ogledali železarno. Zelo nazorno so nam prikazali, kako iz železove rude pridobivajo jeklo, kako poteka proizvodni proces, hkrati pa smo pri delu opazovali delavce-železarje, ki si zelo težko služijo vsakdanji kruh.

9. maj je dan svobode in prav zato smo v ekskurzijo vključili tudi našo zmago nad fašizmom. Pot nas je vodila na Bled, kjer smo poslušali spomine aktivnega udeleženca NOB, komandanta jurišnega bataljona, pisatelja in umetnika Toneta Svetino. V lepem pogovornem jeziku nam je opisal dni, ko je kot komandant juriša po gorenjskih planinah. Vsa doživljanja in dogajanja vojne vihrje in strnil v trilogijo, ki jo je snoval 15 let, z naslovom Ukana.

S. V.

Čas je neprizanesljivo tekkel, mi pa se nikakor nismo mogli ločiti od tovariša Svetine, zato smo ga povabili v Bohinjsko Bistrico, kjer nam je v hiši Tomaža Godca razlagal, kako je Tomaž Godec organiziral vstajo na Gorenjskem. Ogledali smo si tudi pred nedavnim odprt kulturni dom Jožeta Ažmana, kjer je bila pred 40 leti seja CK ZKJ.

Polni prijetnih vtisov smo se odpeljali v Drago, pred spomenikom padlim borcem pa smo izvedli program ter se poklonili žrtvam fašizma. Zazdelo se nam je, kot da so bele planine v okolici obmolknile, ko je naša učenka recitala: "... mi nismo trhle bilke, ki po toči ovne..."

Po prihodu v Begunje se je dan že nagibal v večer. Tudi tu smo se poklonili talcem. Kar nismo mogli verjeti, da so bile natanko pred 34 leti Begunje prizorišče množičnih streljanj. Obogatili z mnogimi spoznanji in oplemeniteni z bogatimi spomini tovariša Svetine smo se vrnili v Ljubljano.

MARJETA STEVANOVIČ

»Če hočeš denarce šteti, jih moraš tudi imeti!« Takšen bi bil lahko eden od podpisov k naši fotografiji. Ostale odgovore pa pričakujemo od vas, spoštovani bralci. Pišite nam, prispevke bomo honorirali!

Srečanje

Tudi letos so se srečali starejši občani iz krajevnih skupnosti Ivan Kavčič, Stožice, Urška Zatler in Ježica. Srečanje so pripravile organizacije Rdečega križa iz navedenih krajevnih skupnosti. Po pozdravnem nagovoru so v kulturnem programu nastopili folklorna skupina Savlje-Kleče, recitatorji in pevski zbor osnovne šole Danile Ivančič in kvintet bratov Erjavec.

KRAJEVNA SKUPNOST URŠKE ZATLER

Borci opravili veliko delo

Na redni letni konferenci krajevnih organizacij ZZB NOV Urška Zatler so pregledali dosežanje enoletno delo, odkar ta organizacija sploh obstaja.

Največ dela je imela komisija za socialna in zdravstvena vprašanja. Potrebe so dosti večje, kot je bilo na razpolago denarja. Na zdraviljenje so pošiljali predvsem najtežje bolnike in tiste, ki še niso bili na zdraviljenju. Na 21-dnevem zdraviljenju je bilo 7 borcev, na 10-dnevem zdraviljenju pa 5. Obiskali so tudi 14 hudo bolnih borcev in jih skromno obdarili. Letovanja v Banjolah se je udeležilo 16 borcev.

V letu 1978 so opravili revizijo borčevskih priznavalnin. Enkratno pomoč so dodelili tudi svojcem umrlih borcev. Zimsko pomoč so dobili štiri borci, dva borca pa prejela občasno denarno pomoč.

Stanovanjska vprašanja so v glavnem rešena, saj so lani imeli le štiri prošnje.

Komisija za internirance, zapornike in vojne ujetnike je v sklopu občine in republike organizirala srečanje na Ljubelju, ogled kostnice v Gonarsu in pokopališča umrlih internirancev na Rabu.

Borci krajevnih skupnosti Urške Zatler so razvili svoj prapor. Ogledali so si tudi kraje, kjer je delovala Urška Zatler. Sklenili so, da na tistih krajih postavijo spominska obeležja.

STEVO JAVOR

PABERKI IZ KRAJEVNE SKUPNOSTI BORIS KIDRIČ

Krajanji ljubijo zeleno okolje

Komaj je minil mesec, ko smo se v krajevni skupnosti Boris Kidrič pohvalili, da so krajanji, delovne in družbene organizacije, šole ter hišni sveti vestno izpeljali akcijo »Urejeno okolje – naš ponos«, saj so bile 24. aprila ulice, žive meje in zelene površine kot nove, brez nesnage. Le tu pa tam je pod večer še »plapolala« plastična vrečka z veje, ali ležala vrečka od mleka in jogurta. Velika večina krajanov je discipliniranih, ljubijo urejeno, čisto okolje in se zavedajo, kako velika je nevarnost, ki vse bolj ogroža naše zdravje zaradi onesnaženosti zraka, vode in okolja nasploh.

Nečesa pa nekateri le še ne razumejo: Da je čiščenje okolice naporno, težavno delo in navsezadnje tudi drago; da za vzdrževanje parkov in nasadov odteče precej denarja iz naših žepov. Nekateri še vedno ne morejo razumeti, da lepo urejeni mali park okrog doma KS Borisa Kidriča nudi prijeten počitek in estetski užitek krajanom, ki zelenja iz stanovanja skorajda ne vidijo, saj jih obdaja le beton.

Toda nekateri lastniki psov nočejo slišati, da je to malo

zbirališče ostarelih in drugih krajanov v toplih dneh domala edina zelena oaza v krajevni skupnosti, ne pa odlagališče pasjih iztrebkov! Še posebej je vsega obsojanja vredno onesnaževanje spominskega obeležja sredi parka, na kar, žal, nenehno opozarjamo vedno iste krajanje.

Pravkar so bili obnovljeni nasadi v posodah pred domom KS, rastline se niso še dobro prijele, ko si je nekdo že začel zbirati sadike za svoj vrt! Ko bodo zacvetele vrtnice, bodo spet isti vandali prišli – namesto v cvetličarno – kar po šopek v park! Smp mar res tako zelo neodgovorni, ali tako revni, da si ne moremo kupiti sadik, cvetja?

Dokaz, kako krajanji ljubijo urejeno zeleno okolje in kako nekateri hišni sveti ljubosumno čuvajo male zelene krpe, »svoj« zeleni košček zemlje, je pred Plavo laguno, kjer je skoraj prišlo do fizičnega obračunavanja med stanovalci – sosedami. Le-ti so namreč hoteli z živo mejo ograditi svoj prostor, pri tem pa posegli nekoliko v interesno področje sosedov. Ker se oba hišna sveta nikakor nista mogla sporazumeti, so

posredovali predstavniki krajevnih skupnosti kot »blazilci« hude krvi. Končno se je vse razvozlati: urejen bo dostop do vhodov v Laguno za intervencijska vozila, kakor so stanovalci te stavbe predvideli pri organizaciji družbene samozasčite, na drugi strani pa si bo-

teh smernic je tudi aktivno sodelovanje krajevnih skupnosti pri gradnji športnega rekreacijskega centra ob Linhartovi cesti. Na pobudo krajevnih skupnosti Savsko naselje sta bila sklicana v domu KS Boris Kidrič dva sestanka, na katerega smo povabili obe zainteresirani krajevni skupnosti, Boris Kidrič in Ivan Kavčič. Člani delegacij SIS za telesno kulturo, društvo Partizan, taborniki, ter člani samoupravnih teles v krajevnih skupnostih, so dali mnogo koristnih napotkov in dopolnitev: za ta prepotrebni športni objekt. Naj navedemo le najpomembnejše:

novice iz krajevnih skupnosti

do stanovalci hiše Peričeva ul. 1 uredili zelenico, ki bo le park in ne namenjena za parkiranje vozil.

Brez posredovanja poravnalnega sveta pri krajevni skupnosti ali celo sodišča so tako rešili sporno vprašanje mejašev.

V skladu s sklepi zbora občanov, si odgovorni delavci v krajevni skupnosti Boris Kidrič prizadevajo, rešiti vsak košček zelene površine pred poplavo asfalta in betona. Nadaljevanje

– vso okolico ŠRC Boris Kidrič je treba zasaditi z drevesi in okrasnim grmičevjem ter posejati travo;

– urediti je treba razsvetljavo;

– tekaško stezo naj razširijo od načrtovanih 3 metrov na 4,5 metra;

– nujno je treba poskrbeti za dotok tople vode za umivanje, ker mrzla voda razgretem športnikom škoduje;

– talne površine naj bodo iz takšnega materiala, da ne bo predrag za vzdrževanje;

– še pred gradnjo je treba zagotoviti, da se ne bo spremenila predvidena namembnost športno rekreacijskega centra. S tem želimo, naj se ustanovi upravni odbor ŠRC, ki ga morajo sestavljati predstavniki vseh štirih krajevnih skupnosti. Tako zastavljen koncept upravljanja pa je porok za nepodjetniško razvijanje množičnega športa in rekreacije.

Nekaj sadov skupnih naporov vseh krajanov že lahko pobere. S sodelovanjem še večjega števila prebivalcev pa bomo mogli sproti prispevati k urejanju okolja, v katerem prebivamo.

R. A.

HUMORESKA

HODIL PO KOMUNI SEM NAŠI LETA 2000

vilo. Za pešce je bilo križišče v vseh variantah prednostno. Plame domorodcev je bilo iz časov hladne vojne avtomobilizma že tako razredčeno, da je bilo treba nujno sprejeti samoupravni sporazum o prekinitvi pobijanja. Ta sporazum je bil sestavni del dolgoročnega plana, ki so ga v komuni Črna vas sprejeli že pred dvajsetimi leti in nima nobene zveze s tretjo svetovno vojno. Ta bajne sploh ni bila potrebna.

Nikomur od uporabnikov ceste ni bilo potrebno preoračati sredinske črte na cesti. Popotnik, ki se je vračal iz središčnega mesta, kjer je poplačal davke in kupil nekaj malenkosti na sejmu in je hotel na Rašico, je takoj za savskim mostom zavil desno na Junjsko cesto in spet desno pod savski most. Mimo gostilne pri mostu je pot nadaljeval v hrib, ne da bi kakorkoli oviral promet. Domorodec z Rašice, ki se je namenil v center Črne vasi, se je pri gostilni pri mostu spustil na obalo Save in pod mostom nadaljeval pot bodisi po magistrali ali pa po Junjski cesti. Občan z Junjske ceste, ki se je namenil v glavno mesto, je že pri kabelskem skladišču zavil pod most in se mimo gostilne po vseh ovinkih vključil v promet proti glavnemu mestu. Promet je potekal varno in hitro.

Savska obala je bila vzorno urejena. Savsko komunalno podjetje se je baje pred dvajsetimi leti upiralo izvedbi življenjsko važne deteljice, ki naj bi v enem kraku potekala ob savski obali. Ker samoupravnega sporazuma, ki je bil tiste čase v modi, ni hotel podpisati, so jo Črnovaščani prisilili tako, da so izdali zakon. Ob obali je bil zgrajen dolg pomol, ob katerem so bile privezane manjše ladje.

Nekoč že odpisana železnica je bila sedaj dvotirna in po njej so vozili parni in neparni vlaki. Ob križanju s kolesarsko cesto so bile še vedno zapornice, vendar so bile sedaj obrnjene za 90 stopinj.

Problem pregorelih žarnic in pokvarjenih avtomatov javne razsvetljave je bil dokončno rešen. Cestišče so ob večerih razsvetljevale plinske svetilke, kot njega dni, pred sto leti, za časa pisatelja Tavčarja v glavnem mestu province.

Poslopje nekdanje črpalke je bilo spremenjeno v večnamenski prostor. V enem kotu so točili petrolej za svetilke, v sredini je bila kolesarska servisna delavnica in v desnem kotu mlečna zajtrkovalnica. Podobne mlečne restavracije so bile od nekdanje bencinske črpalke pa do savskega mostu še tri, in to v prostorih, kjer so bile njega dni znane pivnice.

Nisem videl novega zdravstvenega doma. Res je, ni ga bilo. Črnovaščani so se odločili, da ga sploh ni treba zgraditi. Promet je urejen, življenjsko okolje tudi, pijanec tudi ni. Zakaj naj bi gradili nov zdravstveni dom? Sicer pa, kasneje bo zgrajen, kasneje bo puščala streha.

Mogoče koga zanima, kaj je s savskim mostom. Se stoji. Kolesarski promet je sicer enosmeren z ustreznim razmakom. Strokovnjaki so ugotovili, da ga je načel lubadar in ga skrbno škropijo.

Oprostite, spoštovani pisatelj Ivan Tavčar, takšno je leto 2000 v naši komuni.

J. Š.

Oprostite mi, dragi Ivan Tavčar, slovenski pisatelj, ker Te budim že leta 2000. Ti si se namenil zbuditi šele leta 4000 in pogledati po takratni Ljubljani. Tvojo vizijo so ti sodobniki zelo zamerili. Zadovoljil se bom s sprejemom po naši komuni že leta 2000.

V samoupravnem letu 2000 sem nekega nedeljskega popoldneva usmeril svojo popotno palico na Rašico. Pot me je vodila po urejeni stezi za trim. Vse je bilo na svojem mestu. Znaki v redu vzdrževani, prikazane vaje jasne in nepoškodovane. Kolona trimašev je bila strnjena, kot njega dni vrsta čakajočih za golfe ali stanovanja.

Nazaj grede sem se ustavil na griču nad mostom, ki povezuje levi in desni savski breg. Verjemi mi, imel sem kaj videti. Široka štiripasovna kolesarska cesta se je vila skozi center komune Črna vas. Po sredini je bil širok pločnik za pešce, ki je bil zasajen na obeh straneh z ligustom. Baje je hrup s kolesarskih stez škodil pešcem in so zadevo rešili na ta način. Cestišče za kolesarske steze je bilo grajeno nižje od poti za pešce. S tem je bila izključena možnost, da bi nepravilni kolesar zapeljal med otroke na pločnik. Za vsak primer je bila ob obeh straneh kolesarske steze še makadamska pot za slučajne avtomobile in konjsko vprego. Posebno pozorni so morali biti vozniki konjskih vpreg, ker so se konji pogosto plašili ob srečanju s sedmim čudom, kot je avtomobil. Očitno na taka srečanja še niso bili navajeni. Razlika med takratnimi avtomobili in sedanji je bila v tem, da so sedanji uporabljali za pogon trda goriva, in to pristna smolena smrekova polena. Po sklepu samoupravne interesne skupnosti za zaščito zraka druga goriva niso bila dovoljena. Dim zgorelih smrekovih polen pa je pričaral pristno vzdušje po bližnjem gozdu.

Pomel sem si oči, nataknil očala in ugotavljal, kako ta cesta v resnici izgleda.

Tik pred savskim mostom je bila zgrajena sodobna cestna deteljica. Za vse uporabnike je veljalo desno pra-